

Napisao: [Karlo Šoštarić](#)

Strune srca

There is one thing stronger than all the armies of the world
is an idea whose time has come. (Victor Hugo)

Kad sazre vrijeme za jednu sjajnu ideju -
A riječ je o zavojnici, vrtlogu il' spirali,
Pojavi što poput bršljanja i serpenta krivuda –
Ona se odjednom javlja posvuda:

U glazbi, lirskim strunama
Između uma i srca,
Nudeći radost duši koja grca,

U školjci, jecaju violine,
Harmoniji klavira na kojem
Sanjar preludira,
Osluhni poruku nade
Što srca umorna dira.

NATURAE DIMENSIONE

Ove noći, koji košmar,
Valjda naznaka tihe paranoje,
Psihoze, neuroze, što li.
Pred jutro, što i za me sviće,
U snu vidjeh neko lijepo biće.

Ne sluteć' ništa, njemu tri strijele žude...
...a mene nešto zaboli.
Dal' žena ili anđeo, ljepota koja draži,
Upalih svjetlo (pamćenje izmiče),
Ruka moja papir traži.

Prva, sa Sunca zraka,
Nebeska strijela hita izmeđ' nogu

Već naslutih - pun užasa,
Probodeno janje, kao žrtvu,
Od rodnice do ustiju, živu ili - mrtvu.
Al' vidi čuda, snaga nogu prigrli zraku,
Ko dama šipku u nekom bordelu,
Žongler na užetu,
Il' pauk što visi o nebeskoj niti,
- sve ovisi o jednom kutu, kraku.

Gle, Bozi snuju:
Pod uglom pravim, već druga zraka prijeti,
Al' ruka desna hvata strijelu nadomak jetri,
(Što mudraci s istoka k'o središte života štuju),
- Od ranjenog romba kristale kuju.

Na kraju, zraka treća,
– čini se, prijetnja ponajveća,
Hita prema srcu. No ruka lijeva,
Zaustavlja silu tame – i gle zasvijetle
Krajevi strijela k'o dipoli u paru!
Prepoznah biće u zlatnom rezu,
Divine proportionone, geometrijskome raju.

Vrhovi strijela stvoriše oktaedar,
U njemu spava – tetraedar,
Prapočela Platona i Heraklita vječni plamen.
Shvatih – to su Naturae dimensione:
Vječnog duha znamen,
Iz svemira ili Ujevića vasion.

Ipse dixit – amen.

AETERNA

Ja čestica sam mala,
Tako kažu – valjda ne lažu.
U srce bih prožimajućeg
Neutrina stala.
I oko njega vječno kružim,
Mrzeć samoću
Sa suprotnim se družim.
Iskra sam kozmičkog sjemena,
Ja letim brže od misli,
Dobra sam kći Vremena.

Na tražite moju tajnu misiju,
Božja sam čestica
Kiralna, u paru,
Razdvojena
Patim – zdvojena.
Tad lutam do ruba tužnog prostora
I vraćam se kao obrnuta rotacija.
I više nisam tako lijepa
Zovu me ENTROPIJA,
I' - antimaterija slijepa.

K.Š.

Skoknuh do smrti,
Tek toliko da nije sama.

Bolje ja k njoj,
Neg' ona k nama.

Nađoh je skritu
U fibrozi, sklerozi i nekrozi.

Uh, mračnog li lika
Pomogli mi bozi...

Gle, i ona ponekad sniva.
Dirnuh je i vidjeh
Da je ŽIVA!!!

K.Š.

Pjesma starog designera

ja bijah designer,
(što god to značilo
a nije bilo lako),
par desetljeća,
u dobroj vjeri
(a to je ulaz u pako),
skupih oko sebe
sve veća i veća smeća...
no mladi danas,
znaju, valjda,

što hoće,
ne žele plastiku već
- rajsko voće
(tobože, bez GMO kakvoće)

Copyright: [Karlo Šoštarić](#)

Ovdje može biti Vaša reklama